Цвета Брестничка

КОСТЕНУРКО ИСКА ДА ЛЕТИ

Художник Маглена Константинова

Издателство „Фют“

Мама Костенурка и Костенурко седяха на топлия пясък и гледаха бягащите облаци.

– Този прилича на моя приятел Зайо! – каза Костенурко.

– А този – на меката ми възглавница – прозя се мама.

– Виж! Виж! Този е като летяща в небето костенурка! – задърпа я синчето ѝ. – Прекрасен е! Искам и аз да **ЛЕТЯ**!

Мама Костенурка намести очилата си:

– Синко, това там е само облак. Ние сме **КОСТЕНУРКИ**. Ние НЕ летим. Ходим, здраво стъпили на земята. Не се отделяме от нея.

– Ама никога ли? – попита костенурчето.

– Само веднъж съм виждала костенурка да лети – въздъхна майка му. – Бях съвсем малка, когато Орелът сграбчи прачичо ми Костенур и се издигна с него към небето. Повече никой нито го видя, нито го чу...

– Никой-никой?

– Никой. А сега е време да потърся сочни листа за обяд. Можеш да останеш тук, но запомни: летенето е **ОПАСНО** за костенурките.

„А може би само за прачичовците...“ – каза си наум Костенурко, докато майка му бавно се отдалечаваше.

